

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

26. Dies Aprilis. Gratiarum cessat discursus, ubi recursus non fuerit.
Sanctus Bernardus serm. 1. in capite Iejunii.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Aprilis.

Tessera.

315

gere. Itaque maneat altâ mente sepultum hoc metrum, ne Ingratitudinis incurras probrum :

Lex & natura, & calum, Deus, omnia jura

Damnant ingratum, in fausto quasi sidere natum.

26. DIES APRILIS.

Gratiarum cessat discursus, ubi recursus non fuerit. *Sanctus Bernardus serm. 1. in capite jejunii.*

Ingrati. I.
tudo er-
ga Deum.

Ingratitudo in homines est vitium magnum, & intolerabile : in hominum Conditorem, est maximum, & incomparabile. Quis non stupeat, vel potius non horreat? Hominum aliàs pessimorum, per exigua beneficia, nos movet ad benevolentiam, & obsequiorum promptitudinem : & interim immensa Naturæ munificentissimæ beneficentia, ut grati simus, nos non tantum non monet, sed nec docet. Quid hoc monstri? si homo nobis, vel oculum dedisset, imò vel datū vitio aliquo curasset; pro beneficio tantillo, totum, ut grati essemus, impenderemus & corpus, & animum: Deus totum hominem fecit, imò refecit, nec æstimamus eum beneficium. An naturâ perdit aqua, quod in mari sit, non in exiguo poculo? An donum aliquod amitteret naturam beneficii, quia Deus est auctor, cujus natura est benefacere? Purior est aqua in fonte, quam in cloaca; sic & puriora sunt beneficia Dei, quam hominum, qui plerumq; corrumpunt naturâ beneficii. Cur igitur mueram amittent privilegium, & reverentiam suam, quod fiant à Deo: quæ si facta fuissent à vili aliquo homine multò minora; nisi grati essemus, non auderemus securâ fronte, esse corâ hominibus, sed

sed puderet nos : & tamen , quia facta sunt à Deo , impunè sumus ingrati , & coram Deo , & Angelis audemus sine pudore comparere. Estne ista infelicitas beneficii, factum fuisse à felicitate summa ?

II. Forfan ignoras Dei beneficia, & ideo tardus es in referenda gratia. Nusquam, nec nunquam te potes movere, quin ubique, & semper occurrant tibi Dei beneficia. Cælum nobis dat vitam, astra lucem, & calorem, nubes imbrem, aer motum, & benignam aspirationem, crystalla rupes, aurum montes, sylvas arbores, flores odores, apes mella, oves vellera, vites ambrosiam, ostrea uniones, maria gemmas, purpuram, pisces; blatam, vermes, multæ animantes, carnem. Totus mundus veluti horreum est suburbanum, quo, Divina Bonitas hominibus, tanquam Dominus providit ad beatæ vitæ propagationem. Cur igitur non æstimamus tot dona ? cur non amamus tot donorum largitorem ? Grati sumus erga latrones, quia non penitus spoliarunt nos : imò erga canes, quia latrando, vel mordendo custodiunt nostra, & ingrati sumus in eum, à quo accepimus non modò multa, & magna, sed omnia, & ne illa amittamus, perpetuò servat ? Grato in eum sumus animo, qui nobis in quacunque opitulatus est necessitate. Quæ major necessitas, quàm nihil habere, nihil esse ? Tunc Deus nobis subvenit, donando vitam, & esse, & tamen tanti beneficii obliviscimur. Anne major misericordia censetur, opitulari quo vivamus, quàm dare ipsum vivere ? Quantò quis magis eget, etsi parum derur, pluri æstimatur, quàm cum plus donatur minus indigenti. Deus cum summè egebamus, utpote qui nihil habebamus, quia nihil eramus, non parum
aliquid

Aprilis.

Tessera.

317

aliquid dedit, sed totum, quod sumus.

III. Vel ideò, quia unico momento te in vita conservat; licet pro illo millies vitæ jacturam faceres, non illi satisfaceres. Quod si pro beneficio minimo, sic Deo es obstrictus, ut te totum etiam infinities debeas; quomodo pro aliis maximis, & plurimis satisfacies? Te totum debes ei, quia se totum dedit tibi: te totum debes, quia in te impendit suam Omnipotentiam, occupavit Misericordiam, adhibuit Providentiam, fatigavit sapientiam, usurpavit Bonitatem. Te totum illi debes, quia se totum tibi dedit, non invitè, sed libenter, quia ultro, non rogatus, quia sponte non coactus: quia dedit se amando, quia eligendo inter infinitos: quia dedit prævidendo post beneficia maxima te fore maximè ingratum. Si toties te illi debeas totum, ob unicum beneficium: da saltem partem illi ob infinita beneficia; da saltem illi cor, à quo, ut posses dare, accepisti: & cum singulis momentis te conservet in vita, & præservet à culpa: singulis momentis te totum, Deo infinities debes. Quod si tantum sit minimum Dei beneficium, ut toties te illi totum debeas, quid propter immensum beneficium Redemptionis? quæ tantum excedit Creationem, quantum Deus excedit hominem: in Creatione enim, te dedit tibi, in Redemptione se tibi dedit, & te restituit. Sed quid dicam, quisque magis est cupidus beneficii accipiendi, quàm reddendi, juxta illud:

Clanditur ad dandum vola, panditur ad capiendum.

27. DIES